Temps Ordinari - La Santíssima Trinitat

Per LlorencP el dl., 01/06/2020 - 18:00

Ex 34,4b-6.8-9
2Co 13,11-13
Jn 3,16-18

Aquest diumenge celebrem la festa de la Santíssima Trinitat. A vegades sentim comentaris com que ‘és una festa que no entenc massa, és tan teològica, que si tres persones, una essència… què vol dir tot això?’

És cert que sabem que de Déu ben poc podem dir, perquè no podem concebre la seva immensitat. Podem recordar la tendra escena atribuïda a sant Agustí, que va estudiar tan a fons el misteri de la Trinitat que va fer un llarg, dens i profund llibre anomenat “Sobre la Trinitat”.

Doncs bé, es diu que un dia passejant per la platja, va veure un nen que agafava aigua del mar i la posava en un forat fet a la sorra. El sant d’Hipona li va preguntar què feia, i davant la resposta del nen de que ‘intento posar tota l‘aigua del mar en aquest forat’, li va dir que això era impossible… El nen aleshores li va dir: “doncs més impossible és que intentis concebre el misteri de la Santíssima Trinitat amb les limitades capacitats humanes que tenim.”

Sí, el misteri de la Trinitat ens supera pertot arreu!

Però la festa d’avui ens recorda una cosa: que Déu se’ns ha manifestat com a bondat (primera lectura d’avui, Ex 34,4b-6.8-9), i com a comunitat d’amor.

Leonardo Boff en un preciós llibre que es diu: “La Santísima Trinidad es la mejor comunidad” ens recorda que en realitat el misteri de la Trinitat sí té a veure amb nosaltres, i molt.

Si Déu és el qui Estima, l’Estimat i l’Amor, si Déu és Infinita Tendresa, es fa Germà nostre, i es manifesta com a Fortalesa nostra, això ens afecta! I tant!

Si Déu és Comunitat d’amor, això ens afecta! Perquè ens recorda que si nosaltres som obra de les seves mans, ens ha deixat la seva empremta. I la seva empremta és la de la comunitat profunda en l’amor. La de la comunió d’uns amb els altres.

1) Per això podem dir que el fet que Déu sigui Trinitat, sigui comunitat d’Amor, ens suposa una crida a ser també constructors de fraternitat en el nostre món.

Ens convida a que res del patiment dels nostres germans ens sigui aliè. El patiment dels oblidats, de les persones oblidades i descartades, dels que tenen dificultats per arribar a final de mes, els ancians/es que veuen esllanguir-se les seves forces, els infants maltractats o abusats, les dones que pateixen violència, o discriminació, els joves que es veuen sense futur, els immigrats o refugiats que es troben atrapats en terra de ningú… tot això no ens pot ser aliè, si el nostre Déu és un Déu-comunitat d’amor. Perquè tota la humanitat està cridada a ser comunitat d’amor. I una comunitat d’amor no descarta, no discrimina, no oblida ningú, no deixa fora de joc ni margina ningú, no s’aprofita de ningú…

2) Però també aquesta comunitat d’amor ens recorda que tampoc res del nostre món ens és aliè.

En efecte, la mateixa natura és un sistema de múltiples relacions que constitueixen un tot. Potser, doncs, si deixem de pensar en un Déu solitari i aïllat, ens deixarem de considerar també com a éssers solitaris i aïllats de la resta de les creatures, i de les altres persones.

Potser si comencem a veure que el mateix creador és comunitat d’amor, ens sentirem convidats a ser també més fraterns amb la resta de creatures, i veurem com essencial des de l anostra fe el nostre treball de cura dels altres i de construcció d’una harmonia més gran en el nostre món.

Sí, Déu-Trinitat és una gran notícia per a nosaltres, i ens convida a respondre sentint-nos constructors de comunitat humana i d’harmonia i cura de tota la creació.

Que aquesta festa ens hi ajudi!!

ETIQUETES
MISTERI COMUNITAT D'AMOR FRATERNITAT